

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА НА БЪЛГАРИЯ

7 Перушица

Напустнахме славното Брацигово. Авто мобилътъ ни понесе по политъ на Родопитъ. Минахме редица български села и, следъ непродължително пжтуване, се озовахме въ с. Перушица.

Перушица не е село, а сжщинско градче, сгушено въ политъ на Родопитъ, съ хубави градски кжщи. Околността е осбяна съ лозя, съ овощни дървета и тютюни.

Споменътъ за страшната участъ и славното геройство на перушеници презъ Априлското възстание ни караше да се взираме въ всъка кжща, въ всъка улица. Обаче никакви следи не забелязвахме отъ това ужасно събитие, станало тука преди 50 години. Селото е наново застроено следъ пожара.

Слѣзохме предъ разрушената стара черква, дето е станало кървавото сражение и дето сж загинали множество невинни жертви. Сега отъ черквата стърчатъ само полуразрушени голи стени — единственъ споменъ за страшното време, което е преживѣла Перушица.

Презъ зимата на 1876 г. и тука българитъ сж се готвѣли най-усилено за възстание. На 6 май, на връхъ Гергьовденъ, възстанието е било обявено. Млади момци съ натъкнати ножове и съ нарамени дълги пушки излѣзли край селото да пазятъ стража и да се готвятъ за бой. Първиятъ и вториятъ день не се случило нищо особено. Само башибозукътъ почналъ да се трупа по околнитъ височини и да развѣва своитъ сини знамена.

На 8 май въ селото дошли трима башибозуци ужъ да искатъ хлѣбъ. Тѣ почнали да се каратъ и да оскърбяватъ българитъ, за което заплатили съ главитъ си.

Отъ Пловдивъ дошла смѣсена комисия отъ турци и българи, за да придума възстанниците да сложатъ оржие. Около 40—50 души ги повѣрвали и, безъ знанието на главатаря, тръгнали да се предадатъ. Къмъ тѣхъ се присѣдинили и други. Събрала се